

IV.

Razlilo se solnce je gorko
od zlatih višin —
gorko, kot srce dekliško,
in zlato, kot svetel cekin...

Zidarji počivajo v senci,
ko domov gredo...
— kdo bi vedno romal in romal! —
in pojo:

»Vsaka deklica pod solncem
je lepa, lepa ali prava ni,
če je ni ogrela, vzplamenela
naša kri...«

»Vsaka zemljica pod solcem
je lepa, lepa ali prava ni,
če se napila, napojila
ni naše krvi...

Zato pa gremó in povasujemo
za kruh in za denar...
ko pa breg zazori, nas v srce zaboli
in v romarja koj prelevi se zidar...«

Poslušala pesem je zemlja
in pila opojen njen dih,
in ves zrak je bil tih —
da iz Amerike daljne, široke
se slišal razločno je vzdih...

V.

Oj z Bogom, oj z Bogom, ve čarobna Brda!
že se je gora spustila v ravan,
in megla stopila se v žarki poldan,
privila planjava je k meni roke:

in tiho srce se je zlilo v srce...

VRATA.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Grlica pred okno je sedla,
žametast trak krog vratu,
in se deklici v izbi priklanja:
grgrrrú, grgrrrú!...

Deklica šiva krilo poročno,
sladkozamišljena v lepe dni
vbode se v prstek, grlica drobna
se zasmeji:
hihihihihi!...

V smehu prikloni se in vsa vesela,
v pomladni dan odleti,
deklica vzdihne, nagne glavico,
srce prihodnosti se ji zboji...

ROJ.

Zložil Andr. Kalan.

Iz panja mračnih sten na beli dan
čebel medu-dehtečih roj šumi,
v naróčaj solncu zlatemu hiti
gradit za praznik svoj si hram svečan...

Nad vrtom si postavi šotor stkan
iz solnčnih žarkov... in nebo visi
kot baldahin nad njim... pod njim dehti
preprog cvetličnih pisana ravan...

Čez šotor pa zvene šumeči spevi,
o solncu, rodu, ljubavi pojo,
kot strun iz paradiza so odmevi...

Trenutek stoj!... Naslajaj se oko:
S poljan tam solnčnih, glej, žare odsevi,
zaroko li slavi z zemljó nebo?...

OB VEČERIH.

Zložil Andr. Kalan.

Za mizo sede kmetič, strt od dela,
pred njim na mizi kruha kos in sir
in latva z mlekom, kakor vsak večer;
ob njem pa deca gostoli vesela,

kako je rajala... igrala... pela,
kako ji mlin je gnal studenca vir...
Detinski smeh kot božajoč zefir
očetu veje temne megle s čela...

Tako o večerih tihih sam sedim,
z menoj so pesmi, deca mlado-živa...
Življenja truden z njimi se smejim,

igram in plačem... sanjajoč budim...
Življenja njiva mi vzdehti vabljiva,
ob zori v razor s plugom spet hitim...

